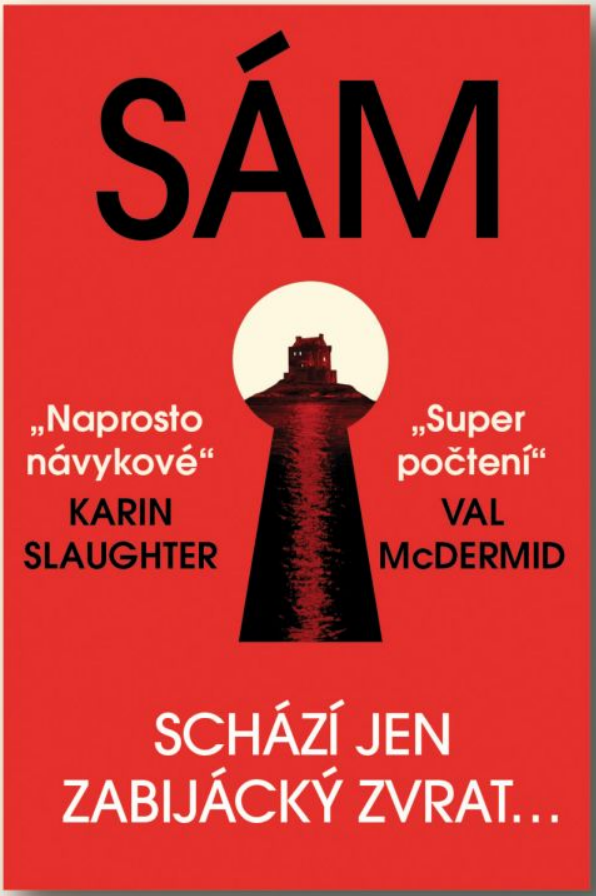
KONEC SE PÍŠE SÁM

„Připomene vám Agathu Christie, a to v nejlepším smyslu slova.“
STEPHEN KING

EVELYN CLARKE

Konec se píše sám

Konec se píše sám

Evelyn Clarke

slovart

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, místa a události, které se v ní vyskytují, buď vznikly v autorčině představivosti, nebo jsou zde užívány pouze pro beletristické účely a neměly by být chápány jako skutečné. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy, organizacemi nebo žijícími či zemřelými osobami je čistě náhodná.
Všechna práva autorů, přispěvatelů a vydavatelů této publikace zůstávají vyhrazena. Zároveň je výslovně zakázáno jakékoli nepovolené využití této publikace pro účely trénování technologií umělé inteligence (AI).

Text © Cat Clarke and Victoria Schwab, 2026
Photo of the authors © Jenna Maurice
Jacket design by Will Staehle
Jacket photograph © berni0004/Shutterstock
Translation © Barbara Hajná, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
All rights reserved

Konec se píše sám
Z anglického originálu *The Ending Writes Itself*,
vydaného v roce 2026 nakladatelstvím HarperCollins Publishers,
přeložila Barbara Hajná
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Jana Kunová
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v roce 2026
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1351-9
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

Věnováno všem spisovatelům, každému z vás.

(Až na toho jednoho hajzla, však ty víš, o koho jde.)

Ať už se na spisovatelskou dráhu teprve vydáváte,
nebo už jste po ní urazili pěkný kus cesty,
nevzdávejte to, pište dál.

Svět vaši práci potřebuje.

(Až na výše zmíněného hajzla, ty toho klidně
kdykoli nech.)

Ten, kdo drží v ruce pero, říká pravdu.

– *Arthur Fletch*

Bylo nebylo

Displej vyplňuje fotka spisovatele.

Světově proslulý Arthur Fletch sedí v pracovně, která vypadá větší než Catin byt. Obklopují ho stovky jeho knih, jeho jméno září na každém z jejich hřbetů, jako by ho sborem skandovaly. Stadion plný fanoušků.

Tenhle jeho portrét vyšel loni v jednom z desítek článků, které se vyrojily, jakmile bylo oznámeno chystané vydání pátého a závěrečného dílu petrarkovské série.

Ve světě beletrie jde o svatý grál.

Dlouho očekávané finále a podle tohohle rozhovoru zároveň i poslední kniha, kterou kdy Arthur Fletch napíše.

Cate sjíždí po textu dolů, přeskakuje novinářskou chválu, řeči o tvůrčím géniovi, výčet jeho úspěchů, které začaly s knihami o Ashboltovi ještě dřív, než se ona sama narodila. A pak přišly filmy. Televizní adaptace. Jeden triumf za druhým. Padesát milionů prodaných knih, což v některých zemích překonalo i prodej výtisků Bible.

A teď – tohle.

Nejočekávanější kniha všech dob. Je to až k neuvěření. Ačkoli, na druhou stranu, možná ani ne. Každý, koho Cate zná, přečetl aspoň jednu jeho knihu. Kupodivu dokonce i její spolubydlící, kterou Cate nikdy neviděla přelouskat nic delšího než pár odstavečků na nějakém blogu.

Dál přejíždí po textu, po těch částech, které už umí nazpaměť. Jak Arthur Fletch začal od nuly. Jak si budoval fanouškovskou základnu, slovo za slovem, knihu za knihou. Jak se čím dál víc straní společnosti a jen tu a tam pořádá na skotském ostrově Skelbrae setkání v literárním salonu.

Pozastaví se u fotek.

Arthur Fletch hledí z útesů do dálky, bílé vlasy má ve větru rozevláté, ruku přikládá ke krempě červeného širáku.

Sedí v křesle s vysokým zadním opěradlem, na klíně má zápisník v kožených deskách a u rtů si přidržuje pero.

Stojí ve dveřích svého domu – což je prakticky *hrad* – s jednou paží vztaženou v gestu, které by mohlo vyjadřovat jak uvítání, tak i rozloučení.

Na každé fotce má tentýž záhadný výraz. Ústa lehce zkřivená doprava. Není to tak úplně úsměv – muže nikdy nikdo nevybízí, aby se usmáli –, ale jako by něco tajil.

A pak, už ke konci rozhovoru, dorazí Cate k té části, která se jí líbí nejvíc.

Části, kde Arthur Fletch mluví o tom, jak utratil polovinu svého jmění za knihu vyrobenou z *pravého* zlata.

Když to četla poprvé, nemohla tomu uvěřit.

A nejspíš to taky není pravda.

Cate si ale přeje, aby byla.

Podle autora rozhovoru se spisovateli při zmínce o té knize zajiskří v očích. Což by mohlo znamenat, že pěkně kecá. Anebo že je to naprostá pravda.

A za co jiného by taky Arthur Fletch utrácel?

Vznešené sídlo už má.

I vlastní ostrov.

Zatímco Cate Newhouseová si jen tak tak může dovolit nové spodní prádlo.

Cate Newhouseová si v kavárně o dva domy dál bere každou šichtu, kterou jí dají, a momentálně přežívá na dietě sestávající z včerejšího pečiva a nakradeného čaje.

Cate Newhouseová zrovna dostala po dvouletém vztahu kopačky od přítelkyně a musela se přestěhovat do hnusného bytu s dalšími obyvateli, do bytu přímo nad řeznictvím, takže sem za horkých dní stoupá odporný puch, a stěny jsou tady příliš tenké a její spolubydlící spolu neustále šukají nebo se hádají a každou chvilku dojde toaletní papír, protože jediný, kdo ho kupuje, je ona.

Cate Newhouseové by vážně přišlo vhod, kdyby si mohla chvilku vydechnout.

A nejšílenější na tom je –

Že možná bude moct.

Cate zavře článek a vrátí se do schránky. K mailu úplně nahoře, který jí přeposlala její literární agentka – uznávaná a obávaná Eleanor Vandenbergová. Která shodou okolností zastupuje taky jedinečného Arthura Fletche. Z čehož je Cate pořád úplně vedle.

Když se jí dnes dopoledne ve schránce objevilo agentčino jméno, zadoufala, že pro ni má nějakou novinku.

Že jí Eleanor hlásí, že její kniha je zralá na to, aby ji začala nabízet nakladatelům. Nebo že už ji kdovíjak prodala. Když se na to Cate naposledy dotazovala, Eleanor jako by ji obrazně zlehka poplácala po rameni a opáčila: „Brzy."

Brzy – jen málokteré slovo dokáže tak naštvat.

Jenže v tomhle mailu se psalo něco úplně jiného.

> Cate,
> Vy v sobě máte tak obrovský potenciál.
> Je na čase, aby to viděli i ostatní.
> Udělejte nám oběma laskavost a přijměte to.
> Eleanor

K tomu byla přiložená zpráva od samotného Arthura Fletche.

Cate ji znovu otevře, jen aby se ujistila, že je opravdová.

A je.

Není to jen zpráva, ale *pozvánka*, která právě *jí* nabízí účast na jednom z jeho exkluzivních a proslavených literárních salonů.

Na jeho soukromém ostrově Skelbrae.

Ve Skotsku.

Za necelé tři týdny.

Když si to Cate už posté čte, koleno jí začne poskakovat. Znovu ji zaplavuje nadšení. A hned po něm se dostavuje děs.

Strach, že Arthur Fletch – a kdokoli z jeho hostů – vrhne jediný pohled na Cate Newhouseovou, které je dvaadvacet let a nějaká asistentka Eleanor Vandenbergové ji zrovna vyhrabala z kupy nevyžádaných rukopisů, a rázem bude *jasné*, že tam nemá co dělat.

Cate se předkloní a položí si hlavu na kolena. A ze všech sil si připomíná, co jí Eleanor řekla, když spolu podepisovaly smlouvu.

„Máte vzácný talent, slečno Newhouseová. Myslím, že s trochou práce by se z vás mohl stát nový Arthur Fletch."

Cate zvedne hlavu z kolenou, zhluboka se nadechne, otevře svou rozepsanou odpověď, smaže odstavec o tom, jaká je to pro ni pocta a jak si něco takového ani nezaslouží a že nejspíš došlo k nějakému omylu. Místo toho vyťuká jen pár slůvek.

> To si nenechám ujít!
> Díky,
> Cate

Prudce vydechne a klikne na ODESLAT.

Na dveře záchodu zabuší něčí pěst a Cate křikne, že za minutu bude hotová. Jako by jí po málem půlhodinovém sezení na míse nohy úplně nezdřevěněly.

Odloží mobil na umyvadlo a chystá se utřít, když tu zjistí –

No jasně.

Žádný toaletní papír tu není, kurva drát.

PRVNÍ ČÁST

Hráči

Autoři thrillerů

Loď poskakuje po hladině jako šikovně hozený kamínek.

Sienna se lokty opře o zábradlí a přimhouřenýma očima se zadívá do dálky.

Podle jejího názoru by tři dopravní prostředky neměla vyžadovat *žádná* cesta, ale právě takhle to dopadlo: už mají za sebou noční let (ještě ke všemu s přestupem), tříhodinovou jízdu autem a půlhodinu na moři, přičemž kvůli mlze nemají cíl stále ani na dohled.

Loď se zhoupne na vlně, Malcolm kdesi za Siennինými zády zasténá a začne zvracet do vody. Zní to odporně, jako by se jen s trochou námahy navíc dokázal doslova obrátit naruby.

Sienna zvedne bradu a dovolí vlhkému vzduchu, aby jí orosil unavenou tvář.

Na motorovém člunu byla naposledy o jarních prázdninách v prváku. Živě si vzpomíná, jak stála na přídi s rozpaženýma rukama a s tehdejším přítelem Brodym přehrávala svou oblíbenou scénu z *Titaniku*, což bylo skvělé, dokud Brody nezkazil atmosféru tím, že jí strčil ruku do kalhot.

Dneska díkybohu k ničemu podobnému nedojde. Malcolmovy ruce mají dost práce s křečovitým svíráním zábradlí, zatímco jeho žaludek opouští zbytek snídaně.

Abychom Malcolmovi nekřivdili – ne že by tedy Sienna zrovna teď kdovíjak toužila mu neukřivdit –, Severní moře je *mnohem* drsnější než Mexický záliv.

Ve Skotsku dosud strávila přibližně čtyři hodiny a její první dojmy zatím sestávají z šedi, větru a takového toho lezavého chladu, který jí škube oblečením zhruba stejně taktně, jako to před těmi dávnými lety dělal Brody.

Zato Malcolm vystoupil z letadla, nadechl se, vzápětí ze sebe vydal podivný řev, seběhl po schůdcích, klesl na zem a políbil asfalt. Úplně jako papež.

„Loď poskakuje po hladině jako šikovně hozený kamínek."

Sienna si ta slova v duchu opakuje a jejich kombinace se jí zamlouvá. Popisy jí odjakživa jdou. Popisy a zápletky. A tempo. Takže se ovšem nabízí otázka, čím vlastně přispívá *Malcolm*. Možná tu a tam nějakou vtipnou hláškou do dialogu. Občas dějovým zvratem. Jenže Sienna ví, jak zní skutečná odpověď.

Samozřejmě že to ví.

Jestliže je ona mozek za jménem Penn Stonely, on je jeho tváří.

Ne že by snad Siennu někdo pokládal za nepřitažlivou, ale na zadní straně obálek jejich knih se vždycky objevuje Malcolmova fotka, která splňuje to, co veřejnost od autorů thrillerů očekává. Vyváženou směs vážnosti, záhadnosti a šarmu.

Malcolm má nad lidmi odjakživa určitou moc – i nad ní samotnou. Dřív stačilo, aby na ni těma temnýma očima, zasazenýma hluboko pod obočím, jen pohlédl, a už se zachvěla. Ten jeho hlas, jako mačkaný samet, heboučký, dokud se o růžek některého slova nezadrhne a nevykoukne z něj drsný skotský přízvuk. Přízvuk, který během tříhodinové jízdy na sever stále sílil, jak se Malcolm rozněžňoval pomyšlením, že se vrací tam, kam patří. Do *staré vlasti*.

Jako by mu se po ní den co den stýskalo.

Jako by se celé své domoviny před patnácti lety nezřekl, když došlo k tomu incidentu v Edinburghu.

Celou dobu, co se znají, se Sienna snažila Malcolma přesvědčit, aby překonal svou pýchu a vzal ji do Skotska, pořád marně,

a pak přijde jediný mail od Arthura Fletche a už jsou tady. Při prvním pohledu na keříky vřesu a hlodáše Malcolm zřejmě minulost hodil za hlavu a začal se rozplývat nad kopci, údolími a každičkým exemplářem skotského náhorního skotu.

Tyhle krávy plemene highland s majestátními rohy a zacuchanou, narudle hnědou srstí byly ve skutečnosti tak rozkošné, až to bolelo, pokušení vyfotit si je však Sienna odolala. Neměla zapotřebí Malcolma ještě povzbuzovat.

„Skelbrae před námi!" vyštěkne kapitán. Jeho hlas zazní ve větru zároveň tlumeně i ostře, spíš je to zasyčení než zakrákání, jako když studená voda dopadne na žhavé uhlíky.

Další dobrá věta.

Sienna vytáhne mobil, otevře poznámky, aby si tu větu zapsala (její zápisník se skrývá někde v tašce, ale to je v pohodě, v telefonu má rozepsaný soubor, kam si ukládá různé myšlenky a obraty, které pak může použít při práci – ačkoli Malcolma nechává žít v domnění, že k ní tyhle nápady přicházejí, kdykoli si usmyslí), a zrovna v ten okamžik se slunce rozhodne proniknout mraky a ozářit ostrov, který se nachází před nimi.

Z vln s bílými chocholkami vystupuje rozeklaná skála porostlá mechem. Na první pohled připomíná potápějící se loď, která jedním bokem narazila do útesu, takže ten druhý klouže pod hladinu.

Na samém vršku nejistě balancuje tmavý kamenný dům – ne, *dům* je slabé slovo, spíš pevnost, sídlo, miniaturní *hrad*. Stojí tak blízko okraje útesu, až se zdá, že by ho silný poryv větru dokázal srazit do zpěněné vody.

„Viděla jsi už někdy v životě takovou nádheru?"

S manželovými slovy k ní zavane i puch zvratků. Sienna se zašklebí.

„Rozhodně to působí dramaticky," odpoví. „Ale kdo by tam chtěl *bydlet*?"

Pochopitelně Arthur Fletch.

Arthur Fletch, který si koupil nejen tenhle dům, ale také celý ostrov, na němž budova stojí, pojmenoval ji Dům, který postavila Petrarca a zase jednou tak dokázal, že jen máloco je tak bezbřehé jako mužské ego. Zvlášť vzhledem k faktu, že tenhle dům zjevně existuje už pár set let.

Malcolm ji obejme kolem ramen.

„No tak, přiznej to," usměje se na ni přidrzle. „Aspoň malinko se těšíš."

Sienna právě teď vnímá spoustu pocitů, ale že by se kdovíjak těšila, to se tedy říct nedá.

Je unavená z letadla, z auta a z lodi a taky proto, že dvě noci před odjezdem vůbec nemohla spát.

Je nervózní, a to z celého tohohle víkendu, i když Malcolmovi by to nikdy nepřiznala.

Dělá si starosti o svého psa – Edgar je skutečně odjakživa *její* pes, ne jejich, ačkoli Malcolm si prosadil, že ho pojmenuje –, stařičkou čivavu, která za poslední rok utekla hrobníkovi z lopaty hned čtyřikrát a je dost pravděpodobné, že tenhle svět naschvál opustí zrovna teď, když je Sienna pryč.

A kdesi pod všemi těmi převažujícími pocity se nachází nejen hlad, žízeň a nevolnost, zjevně zdaleka ne tak silná jako ta Malcolmova, ale ano, aspoň trošičku se Sienna samozřejmě taky těší.

„Sisi," zamumlá Malcolm přezdívku, kterou Sienna nesnáší. „*Jsme* dohodnutý, že jo?"

Sienna se mu v náruči otočí, vzhlédne a upřeně se zadívá na muže, za něhož je už třináct let provdaná.

Jak se mu šedé vlasy kroutí na spáncích a přímo volají po sestřihu. Malcolm ho ale odmítá a tvrdí, že s delšími vlasy vypadá o deset let mladší. K vzteku je, že má pravdu. *Jeho* vrásek u očí si nikdo nevšímá, ani lehkého ochabnutí kůže pod *jeho* bradou. Nikdo zřejmě taky nebere na vědomí, že Malcolmovy zuby jsou křivé a mají několik různých odstínů zašlé bílé.

K smrti rád flirtuje, tak je to s ním odjakživa. Na literárních festivalech a konferencích Sienna už mockrát viděla, jak se mu nabízejí ženy a tu a tam i muži, i když ona stojí hned vedle něj. Jeho spoluautorka. Jeho manželka. Nikdy jí to nijak zvlášť nevadilo, občas ji to popravdě řečeno dokonce tak trochu těšilo, protože věděla, že Malcolm přes všechno to koketování patří k ní.

Když mu neodpovídá, hlas mu klesne až do chrapotu. „*Slíbila* jsi mi to."

Což je pravda. Vážně mu to slíbila. Nebo přinejmenším souhlasila.

A už teď toho začíná litovat.

„Mhm," odvětí. Přiměje se k uzounkému úsměvu se sevřenými rty a v duchu si přitom prochází jeden z mnoha seznamů, které má uložené v mysli. Tenhle se nazývá *Způsoby, jakými se lze zbavit mrtvoly*.

Uklidňuje ji to mnohem víc, než by kdy dokázala meditace.

Jejich plavidlo se rychle přibližuje k ostrovu, Malcolm ji tiskne k sobě, přičemž si začíná pobrukovat skotskou písničku, a Sienna nikoli poprvé uvažuje, jestli by dokázala spáchat vraždu.

• • •

Sienna se k němu otočí zády.

Malcolm pocítí záblesk podráždění – Sienna dobře ví, jak moc on tohle nesnáší –, ale pak jeho žena ukáže na jakousi postavu stojící na útesu.

„To je on?"

Malcolm ve snaze rozeznat toho člověka přimhouří oči. Ví, že teď po padesátce už potřebuje brýle, jenže mu to připadá jako takový projev slabosti, jako by se podřizoval běhu času, a tenhle závod Malcolm nehodlá vzdát bez boje. Pojmy jako *pohledný* nemá v úmyslu vyměnit za výrazy typu *důstojný*.

Pozná, že ten muž má na sobě dlouhý kabát a na hlavě červený širák, který si jednou rukou přidržuje, aby mu ho vítr nestrhl.

Na takovou dálku těžko říct, ale zase kdo jiný by to mohl být?

„Jo," odpoví, „to bude Arty."

Kapitán vede loď k přístavnímu molu a Malcolm muži na útesu zamává, ten mu to ale neoplatí; jen se otočí a odšourá se zpátky do domu.

„Hmm, asi nás neviděl." Malcolm nechá ruku klesnout a do hrdla se mu jako žluč nahrne nový nával nervozity, úzkosti, která v něm zvolna narůstá už od chvíle, kdy jejich letadlo odstartovalo z letiště JFK.

Tenhle návrat v něm vyvolává neurčitý děs. Ne že by to snad před Siennou někdy přiznal.

Při jízdě autem, zatímco se za okny míhaly povědomé zelené a šedé odstíny skotské krajiny a Sisi nadšeně výskala nad dlouhosrstými krávami, si Malcolm v hlavě pořád dokola přehrával incident, kvůli kterému odsud před všemi těmi roky zmizel. Začalo to láhví whisky značky Macallan, propašovanou do spisovatelského stanu na edinburském mezinárodním knižním festivalu, potom kdovíjak došlo k opilecké výměně urážek s jistým držitelem Bookerovy ceny, což vedlo k tomu, že Malcolm řečeného držitele Bookerovy ceny praštil, vzápětí ho jeden básník s titulem poeta laureatus vyvlekl ze stanu a následně Malcolm obdržel trvalý zákaz účasti na festivalu. Doživotní.

Byl to tenkrát strašlivě trapný závěr hrozného týdne – na jeho projev se dostavila jen hrstka lidí, přečetl si posměšný komentář o stavu skotské beletrie, jeho pýcha utrpěla vážnou újmu a jeho reputace byla v troskách.

Ale teď už je na čase hodit celou tu záležitost za hlavu.

Jít dál. Jít *vpřed*.

A nedokáže si představit, jak lépe by mohl tuhle starou kapitolu uzavřít a začít novou než ve společnosti Arthura Fletche.

Muže proslulého z nejednoho důvodu.

Ten první samozřejmě zastupují jeho knihy, které v sobě mísí detektivní žánr s thrillerem a vynikají charakteristickými dějovými zvraty.

Ale ten druhý představují, přinejmenším v literárních kruzích, jeho salony.

Ne proto, že by je snad pořádal často – někdy mezi nimi uplyne několik měsíců nebo i let –, ale díky seznamům účastníků.

„Koho myslíš, že ještě pozval?" zeptá se Malcolm. „Já bych vsadil na tu ženskou s Pulitzerem." Sienna se na něj nechápavě zadívá. „Vždyť víš… tu s těma vlasama? Taky nejspíš pár lidí s Národní knižní cenou… a jen tak ze srandy možná přihodil nějakýho básníka." Zavrtí hlavou. „Podělaný básníci… pořád si myslej, že jsou něco lepšího. Jenom proto, že napíšou míň slov."

„Hmm… A kdy ses naposledy *ty* s nějakým básníkem setkal?" prohodí káravě Sienna, ale to už loď přistává. Malcolm na okamžik čeká, že se mu začne posmívat, a pak mu dojde, že se jí vlastně o roli, kterou v edinburském incidentu sehrál oceněný básník, nikdy nezmínil.

Kapitán nevypíná motor, jenom zastaví na chvíli postačující k tomu, aby Malcolm na molo odnesl všechna jejich zavazadla. Trvá na tom, že to udělá sám – Sienna ho odjakživa vnímá jako dokonalého džentlmena. V zádech mu při té námaze lupe, ale nedává to najevo. Nejde o nic, co by nevyléčila horká koupel a kapka whisky, říká si, zatímco loď míří zpátky na moře a je oba nechává na ostrově Skelbrae.

„Budou tady samí slavní nóbl spisovatelé," zamumlá Sienna. „Nikdo z nich nebude mít ani tušení, kdo jsme my."

„Ale no tak, to pozvání jsme si *zasloužili*," namítne Malcolm. „Penn Stonely je oceněnej autor!"

„To teda nejsme."

„Jasně že jsme. *Stack Attack* označil *Černou cestu domů* za thriller roku."

No dobře, cena Edgar ani Dagger to sice není, ale že si je někdo *vybral*, to přece něco znamená. A navíc to byli sami čtenáři. Sienna pořád dokola mlela, že jde jenom o blog, který má dohromady tři sta dvacet sedm předplatitelů, zejména poté, co byli u příležitosti udělení té ceny požádáni o video s projevem. Malcolm se toho ujal, zatímco ona vedle něj jen seděla, vzteky nadskakovala jako divoká kočka a ani se nepokusila na fanoušky aspoň usmát.

Když se na to díval naposledy – což nedělá často –, tohle video mělo devětadvacet zhlédnutí. A čtyři komentáře. Z nichž pozitivně vyzněly pouze tři.

Sienna přikyvuje. „No jo," podotkne suše. „Jak jsem mohla zapomenout?"

Malcolm posbírá zavazadla a vykročí po molu, přičemž táhne veškerou tíhu sám, tak jako tenkrát, tak jako často, coby Penn Stonely, kdykoli Sienna odmítne přispět svým dílem.

U mola kotví ještě jedna loď. Ačkoli nazývat tohle plavidlo lodí je asi stejně výstižné jako říkat tomu hradu nad nimi dům.

„Ha!" poznamená Malcolm. „To je celej Fletch."

Na boku jachty stojí písmem, v němž rozpoznává font American Typewriter, napsáno: Tantiéma.

Sienna obrátí oči v sloup. „Fakt noblesní," prohodí a Malcolm její sarkasmus sice postřehne, jako vždycky, ale nehodlá se nechat vyprovokovat.

Pak dojdou na konec přístaviště a přichází ta skutečná dřina.

Malcolm nepozná, jestli stezka před nimi kdysi bývala kamenným schodištěm, které zchátralo do podoby kamenitého svahu, nebo je to jen kamenitý svah, do něhož kdosi hrubě vytesal schody. Tak či tak je ta cesta zrádná. Začnou po ní stoupat a pod nohama se jim přitom drolí suť a kamínky, které se vzápětí řítí ze svahu dolů.

„Moc bezpečné to není, co?" nadhodí Sienna, ale Malcolm nic neříká. Musí se plně soustředit na udržení rovnováhy a na

utajení skutečnosti, že už teď sotva popadá dech. Popravdě řečeno se mu hruď úží, v levé paži mu mravenčí a panebože, přece *nemůže* dostat infarkt. Ne tady a teď, na prahu všeho, kvůli čemu se tak lopotil, když už má dveře do vnitřní svatyně literárního světa na dohled, ne-li přímo na dosah.

„Není ti nic?“ ptá se Sienna s výrazem, který vyjadřuje upřímnou starost, a Malcolm, jemuž po zádech stéká pot, se zmůže na statečný úsměv.

„Je mi fajn!“ opáčí a dál šplhá k budově, která na ně nahoře čeká.

Aspoň už mají za sebou ten pekelný krpál, který se proměnil v plochou příjezdovou cestu dlážděnou oblázky.

Malcolm se zastaví, především proto, aby nabral dech, a zálibně se rozhlédne.

Mlhu jakási mocná ruka odhrnula a odhalila tak rozlehlou plochu moře, za nímž se v dálce rýsuje skotská pevnina. Odsud už Malcolm vidí nejenom na hrad, ale i na roztomile staromódní chatku na druhé straně příjezdové cesty a na pěšinu – pořádná silnice to není, jenom pruh půdy, na nějž by se vešel vozík nebo dva chodci vedle sebe –, která se jako rozvíjející se stužka táhne po mírnějším svahu, až zmizí z dohledu.

Okolní tráva je přerostlá a v trsech proniká i na cestu. Malcolm v té zelené změti tu a tam postřehne záblesk pohybu, nějakého tvorečka, možná králíka nebo hranostaje, který trávou probíhá a za okamžik už se v porostu opět ztrácí.

Než Malcolma napadne, že by na něj mohl upozornit – Sienna zvířátka malého vzrůstu miluje, viz ta zatracená čivava, která si podle Malcolmova názoru nezaslouží pojmenování „pes“ –, jeho zrak upoutá hrad.

Panebože, ten hrad.

Z dálky vypadal tak působivě, až se Malcolm popravdě řečeno trochu bál, že při pohledu zblízka se něco z té majestátnosti ztratí a ukáže se, že doopravdy jde o sice obrovský, ale jinak

prostý dům, který svádí dlouhodobý boj s časem a živly, zmáhá ho to a podobně jako lidské tělo zvolna podléhá.

Tyhle obavy však nebyly na místě.

Zblízka je hrad ještě okázalejší, samá věžička a špičatá střecha, dvě křídla, tucet oken a nad hlavním vchodem průhled zdobený vitráží, přičemž samotný vstup tvoří takové ty rozměrné dekorativní dveře, které se rozevírají uprostřed jako brána.

Malcolm užasle zavrtí hlavou. „Takže tohle si člověk pořídí za padesát milionů prodaných výtisků."

„Já bych ty peníze tedy utratila jinak," podotkne Sienna, když už přecházejí přes příjezdovou cestu.

„Mluv za sebe," odvětí Malcolm, znovu zvedne zavazadla a kráčí za ní.

„Vždyť taky jo," zamumlá Sienna cestou do schodů.

Do dřeva dveří je vyrytý Fletchův monogram a také slova, která stojí na titulní straně každé z jeho knih.

Ten, kdo drží v ruce pero, říká pravdu.

Velkolepé, říká si Malcolm v duchu a zmáčkne tlačítko zvonku, jehož zvuk se vzápětí rozlehne hlubinami domu. Přehodí si tašky do jedné ruky a druhou stiskne Sienninu dlaň, aby jí beze slov připomněl, že jsou v tom spolu.

„Tímhle se všechno změní," pronese.

Její ruka v té jeho ztuhne. Sienna k němu vzhlédne a zjevně se chystá promluvit, ale pak se k Malcolmově úlevě dveře rozletí dokořán.

• • •

„Vítejte na Skelbrae!"

Sienna bezděčně o krok ucouvne před silou nadšení vyzařujícího z mladé ženy, která jim otevřela. Bezesporu je to taky Američanka, na opálené pokožce má spršku pih a na hlavě hřívu vyčesaných blond kudrlin. Je hezká ve stylu horlivých skautek.

A s tím tisíciwattovým úsměvem a záplavou energie opravdu působí spíš jako nedospělá dívka.

Sienna si uvědomí, že se začíná mračit, jako by ta mladá žena představovala díru v zápletce, kterou je třeba vyřešit. Rychle svůj výraz uvolní.

„Dobrý den!“ prohlásí zvesela. „Vy musíte být…“

„Já jsem Millie!“ odpoví mladá žena, jako by další vysvětlení nebylo potřeba. Samým zápalem se pohupuje na špičkách, a když se s tím oslňujícím úsměvem obrátí k Malcolmovi, Sienna zauvažuje, jak to teď manžel pojme: koketně, nebo otcovsky?

„Takže dobrý den, slečno Millie!“ zvolá Malcolm. Čili na to půjde otcovsky. „Zřejmě jste nás čekali. My jsme Penn Stonely.“

Sienna zatne zuby. Malcolm dobře ví, jak tenhle způsob představování nesnáší – jako by tvořila jen půlku jedné osoby.

„Já jsem Sienna,“ doplní a vyprostí se ze sevření Malcolmovy ruky. „Tohle je Malcolm.“

Malcolm mrkne. Možná to přece jen zas tak otcovsky nebere. „Promiňte to zpoždění. Zdrželi jsme se při přestupu… šílená mlha. Nebylo vidět ani na krok. Ani – na – krok! No nic, teď už jsme tady! Lepší později než nikdy a tak dále. Vy asi budete Artyho asistentka.“

Prý Artyho, jako by šlo o dávného kamaráda, zatímco ve skutečnosti se Malcolm s Arthurem Fletchem setkal za celý život přesně dvakrát, poprvé, když šel na jeho autogramiádu, a podruhé před pěti lety, se Siennou, v baru jednoho hotelu, kde se během konference kolem Fletche utvořil shluk obdivovatelů. Tou dobou se třetí román z jeho petrarkovské série držel už měsíc na žebříčku *New York Times* a podle toho prvního se natáčel film. Fletche tam obklopil kroužek patolízalských spisovatelů, kteří doufali, že se něco z jeho nadání či úspěchu rozšíří i na ně.

Sláva přenášená pomocí osmózy.

Úspěch díky prosté fyzické blízkosti.

Malcolm si tenkrát přes celý bar přitáhl stoličku a zvuk, který její kovové nohy vydávaly při cestě přes dlaždice, v Sienně budil touhu zmizet.

Fletch sice Malcolma dobromyslně poplácal po paži, ale jeho zrak při řeči utkvíval na Sienně.

Ne, Malcolma Buchanana by Arthur Fletch nejspíš nerozeznal od pytle s pískem.

A přesto je sem pozval. Čili, napadne Siennu se záchvěvem vzrušení, je možné, že si vzpomíná *na ni*.

„Asistentka?!" Dívka zvolna zamrká a pak se náhle rozesměje. „Ha! Ne! Já jsem Millie Mitchellová!"

Malcolm svraští obočí. „Aha…"

„Trilogie *Království útěchy*? YA?"

Malcolm přikyvuje, ale Sienně je jasné, že se nechytá. Millie se přestane pohupovat. Její úsměv na okamžik pohasne, jenom lehounce. „Young adult?" dodá nápomocně, stáhne si gumičku z vlasů, roztřese je a hned potom si je zase upraví na temeni do úplně stejného účesu, jaký měla předtím – tohle gesto si Sienna rázem ukládá do paměti pro nějakou budoucí knižní postavu.

„Takže vy píšete pro děti?" zeptá se. „To je rozkošné!"

Millie trošinku trhne hlavou. „No, pro dospívající… ale spoustě mých čtenářů je přes dvacet nebo přes třicet, takže je to spíš takové marketingové označení než skutečný popis…" Věnuje Sienně spiklenecký úsměv. „Mládí je koneckonců totálně stav mysli, že?"

„Totálně," souhlasí Sienna vyrovnaně.

Malcolm se pořád mračí a Sienna téměř vidí, jak se mu kolečka v hlavě otáčejí ve snaze přijít na to, jak získala Millie Mitchellová pozvání do zdejšího salonu. Ne že by Sienna neuvažovala o tom samém, ale aspoň má dost taktu, aby to na sobě nedala znát. Nemají ponětí, jestli Millie Mitchellová třeba neprodala desetkrát víc knih než Penn Stonely.

Při tom pomyšlení se v ní vznítí jiskra hořkosti, Sienna ji ale rychle uhasí.

„Pojďte dál," zve je Millie, rozevírá dveře a pantomimicky je vybízí ke vstupu, jako by jí to tu patřilo. Sienna za ní jen letmo zahlédne mohutné schodiště, než ji dívka popadne za ruku, vtáhne ji do domu a vezme ji přitom pod paží, jako by byly dlouholeté kamarádky.

Malcolm se zbaví tašek, které přidá k hromadě různorodých zavazadel, navršené u stěny. Prostorný válec z černého nylonu se mačká mezi značkovou víkendovou brašnou a fuchsiově růžovým kufříkem, který Sienna v duchu ihned přiřazuje k Millie, dokud si tedy nevšimne blankytného kufru na kolečkách, pokrytého nálepkami s nápisy jako *Dávám mu 10 bodů z 10, jenže není skutečný!* a *#BookBoss*.

„Provedla bych vás tady," říká Millie, „jenže ještě nikdo neprovedl mě. Do Fletchovy pracovny se zřejmě jde tudy a za těmihle dveřmi je super strašidelný domeček pro panenky –"

Sienna nahlédne do místnosti s regály plnými knih a zmíněným domečkem, který stojí na podstavci uprostřed pokoje a vlastně vypadá jako model tohohle hradu.

Sienna se k němu pokusí vykročit, ale Millie ji pořád nepouští.

„Jo," pokračuje v řeči bez nadechnutí, „slyšela jsem jeden podcast o slavných spisovatelích, co žijí v domech, kde straší, a mluvili tam i o Skelbrae, ale podle mě na to takovéhle budovy prostě *vypadají*, co myslíte?"

Zmlkne jen, aby se krátce nadechla, a jede dál.

„Zas *tak* pozdě jste nedorazili. Zrovna mě napadlo, že na prolomení ledů bychom všichni mohli hádat, jakým žánrům se věnují ostatní… Jé! Já jsem vám to už o sobě řekla! No nazdar… Ale nikomu dalšímu to neprozradíte, že ne?"

Sienna odvětí: „Ne, samozřejmě že ne," ale ve skutečnosti neposlouchá. Stále si prohlíží rozlehlou vstupní halu se stropem

klenutým jako v kostele, stěnami, které zdobí četné lovecké trofeje, a spoustou dveří vedoucích do různých koutů domu.

Přímo před nimi stojí naleštěný stůl a na něm dekorace vyrobená z propletených parohů. Obrovská kostěná kytice.

„To je hnus, co?“ zašvitoří Millie a nalakovaným nehtem se dotkne jedné ostré špičky parohu. Sienna se zadívá za stůl, na majestátní kamenné schodiště vedoucí nahoru, na stupně, které vyhladila celá staletí kroků. V polovině se schodiště dělí do dvou užších, která se jako větve v koruně stromu vinou až tam, kam Sienna nedohlédne. Na odpočívadle pod rozdělením vyniká starožitný bronzový gong, vysoký jako Malcolm.

Sienna potlačí dětinské nutkání vyběhnout po schodech a do gongu udeřit.

Pak ale její pozornost upoutá okno za odpočívadlem.

Obrovská kruhová vitráž, jako růžice v katedrále. Zobrazuje postavu. Úlomky žlutého, zeleného a modrého světla se však nesbíhají k žádnému světci ani výjevu z Bible, ale k portrétu samotné Julie Petrarky se slavným rudým mikádem a v černé bundě, se zlatou knihou, kterou drží v rukou, a s hlavou nakloněnou tak, jak ji v knihách vždycky naklání těsně předtím, než vyřeší nějakou vraždu.

Dům, který postavila Petrarca, no jasně.

Millie je vede k otevřeným dveřím ve vzdáleném rohu vstupní haly, vedle výstavky zbraní, které vypadají jako ze středověku.

„Všichni jsme tady… nejspíš je to *přijímací pokoj*? Priscilla říkala, že bychom měli počkat tam.“

„A Priscilla je kdo, pokud se mohu zeptat?“ Malcolm chvátá za Millie. „Neříkejte mi, že se Fletch po všech těch letech konečně usadil? To se mu povedlo!“ Stiskne Sienně rameno. „Lásce dobré ženy se nic nevyrovná.“

Siennin úsměv je slabší než skotské slunce.

„Ne, ne,“ zasměje se Millie. „Priscilla Renée Foxová. S takovým jménem je jasné, že musí psát romantickou literaturu!“

Malcolm povytáhne obočí. „Romantickou, jo? To zní… *zajímavě*.“

Následují Millie krátkou chodbou, jejíž zdi zdobí zarámované referenční mapy různých měst – Benátek, Ria, Madridu –, ve kterých se odehrávají Fletchovy už vydané knihy. Řeky i ulice na nich lemují papírky s poznámkami, jejichž rukopis je skoro stejně nečitelný jako ten Siennin.

Dojdou ke dveřím přijímacího pokoje a Sienna sebou zděšeně trhne. Už odsud vidí na stěnách připevněné lovecké trofeje, a přitom si je celkem jistá, že na tomhle ostrůvku se nic lovit nedá, což znamená, že sem byly dopraveny čistě pro efekt. Arthur Fletch si tu hraje na skotského lorda, ačkoli je Američan úplně stejně jako ona.

Sienna ještě zachytí upřený pohled skleněných očí vycpané jelení hlavy a pak už Millie rozevře dveře dokořán, odhalí tak tři spisovatele (ti jsou všichni zcela naživu) rozmístěné po nábytku a dramaticky rozhodí paže, jako by tak představovala buď je dva osazenstvu místnosti, nebo naopak osazenstvo místnosti jim dvěma.

„Lidi,“ osloví je, „tohle je Penn Stonely.“

Autorka romantické literatury

Slyšela, že v životě, stejně jako v lásce, všechno záleží na chemii.

A chemie začíná u prvních dojmů.

Utvořit si názor trvá průměrnému člověku zhruba deset vteřin, a proto je tak důležité, aby okamžik seznámení proběhl příjemně. Letmý oční kontakt, odzbrojující úsměv, atmosféra vstřícnosti dokážou naladit tón všeho, co přijde později.

Ve chvíli, kdy do přijímacího pokoje vstoupí Penn Stonely, je bohužel Priscilla duchem úplně jinde.

Konkrétně u límečku svých šatů a u toho papírku, který ji šimrá na krku. Zdá se jí neuvěřitelné, že zapomněla sundat cenovku. Šaty jsou nové. Až na zlatou brož ve tvaru květiny má na sobě *všechno* nové, od fuchsiové róby přes sladěné botky na vysokých podpatcích až po lak na nehtech.

Růžová jí připomínala růže.

Růžová jí připomínala veselí.

Růžová jí připomínala sebedůvěru, přívětivost a všechny další vlastnosti, které by ráda měla.

Nebo přinejmenším chce, aby jí je připisovali ostatní.

Teď jí připadá, že to trochu přehnala, ale už s tím, co si vzala na sebe, nic nenadělá – ani se šaty, ani s tou cenovkou, takže se

pokouší ji nevnímat, složí ruce do klína a proplete si prsty, aby jim zabránila v pohybu, zatímco Milliin rozjásaný hlas uvádí do místnosti posledního autora.

Tedy *autory*.

„Autorská dvojice," hlásí Millie. „No není to úžasné?"

Poukáže na ty dva tak okázale, jako by zbývajícím třem předváděla nějakou prezentaci.

Její představování poslouchá Priscilla jenom na půl ucha. Ty první dva si už prohlédla. Jeden se jmenuje Jaxon a je to sportovně vyhlížející běloch s lehkým texaským nosovým přízvukem. Bude mu kolem pětatřiceti, ačkoli jeho tepláky, krátké rozčepýřené hnědé vlasy a hipsterské brýle naznačují, že by rád vypadal mladší.

A pak je tu Kenzo, Asiat – Priscilla odhaduje, že Japonec – přibližně stejného věku a kromě ní jediný účastník akce, který není bílý. Na sobě má černé džíny a tričko AC/DC a momentálně svádí prohranou bitvu s pohovkou, na kterou se neprozřetelně posadil a teď se do ní propadá.

Pokud jde o dvojici, kterou Millie právě předvádí, ta žena s pohotovým nervózním úsměvem je štíhlá jako někdo, kdo cvičí dvakrát týdně pilates. Muž vedle ní je určitě tak o deset let starší, má prošedivělé vlasy a vyzařuje z něj nafoukanost, která patrně obklopuje většinu bělochů z literárního světa. Ten samozřejmý předpoklad, že ho každý hned pozná.

Priscilla skutečně ví, kdo to je, nicméně se sama pro sebe usměje, když se Kenzo zeptá: „Takže kdo z vás je Penn a kdo Stonely?"

Mužův výraz uspokojivě povadne. Žena se však dobromyslně uchichtne.

„Obávám se, že ani jeden," odpoví. „Já jsem Sienna. Tohle je můj manžel Malcolm."

„Jsme parťáci ve zločinu, a to hned v několika ohledech," dodá Malcolm s podivným přízvukem – něco mezi anglickým, skotským a východoamerickým. Věta, kterou má navíc evidentně

dobře nacvičenou, mu od Sienny vynese oči obrácené v sloup a ode všech ostatních zdvořilý smích. Tedy ode všech kromě Millie, která si založí ruce v bok a varuje ho: „Nepokazte tu hru!“

Priscilla vzdychne a zatouží se propadnout do křesla, zmizet v něm a nechat se spolknout tak, jak má zřejmě ta pohovka v úmyslu spolknout Kenza.

Místnost je plná nábytku, jehož jednotlivé kusy k sobě vůbec neladí. Priscilla sem vstoupila jako první, takže si mohla vybrat, a zvolila křeslo s vysokým zadním opěradlem. Ve srovnání s propadající se pohovkou a malým tvrdým otomanem se to v tu chvíli zdálo jako moudré rozhodnutí, teď má ale pocit, že jí to křeslo dodává jakousi odpovědnost, jako by tomuhle zvláštnímu shromáždění měla předsedat a nebyla jen jeho pouhou součástí.

Celý přijímací pokoj působí… agresivně. Stěny zdobí lovecké trofeje, ačkoli Priscilla pochybuje, že by se na Skelbrae vůbec dal nějaký los *najít*, natož ulovit a vyvrhnout. Ovšem atmosféra je zjevně důležitější než původnost. Aspoň tady.

Priscilla do Fletchova domu vlastně dorazila jako první.

Její hlas se s ozvěnou rozléhal chodbami, ale nikdo jí neodpovídal, a tak strávila dvacet minut bloumáním z jedné místnosti do druhé, vychutnávala si ticho a zkoumala jiný, méně morbidní typ trofejí Arthura Fletche: památky na jeho práci. Bylo to vzrušující, prohlédnout si pistoli, kolem které se točil Ashboltův první případ. Nebo smutně proslulou sekyru, kterou používal vrah v knihách o Bellamym.

Každého překvapuje, že je Priscilla Fletchova fanynka. Jenže právě tohle ona na románech miluje. Že to s nimi není jako s lékařskými recepty. Dobrý příběh je dobrý příběh, bez ohledu na to, kdo ho napsal a pro koho.

Milliin vysoký hlas ji vtáhne zpátky do přítomnosti.

„Oukej, takže si dáme tu hru!“ oznámí Millie a uvelebí se na otomanu do tureckého sedu s onou nedbalou pružností, která po třicítce mizí. „Napadlo mě, že bychom mohli hádat, jaké knihy

ostatní píšou!“ V jejím způsobu řeči jasně zaznívají vykřičníky, které na konci každé věty zazáří nadšením.

Malcolm a Sienna sedí na lenošce pro dva, na kterou by se oba pohodlně vešli, kdyby si Malcolm nedřepl přímo doprostřed. Sienna se tedy musí tísnit v koutku. „Jo tak,“ pronese Malcolm, „to jsem to teda propálil. Penn Stonely píše thrillery. Ale uhodnete, jakýho typu?“

Jaxon odtrhne zrak od jednoho mrtvého zvířete na stěně a odkašle si.

„Tipl bych si, že jde o policejní vyšetřování,“ řekne a namíří na lenošku prsty složené do tvaru pistole. „Vidím to na ženskou. Agentku FBI, co se utrhla ze řetězu. Nehraje podle pravidel, ale výsledky teda má.“

Malcolm se smíchem zavrtí hlavou. „Potkat fanouška je vždycky fajn!“

Chlápek si odfrkne. „Panebože, tak já jsem to trefil?“

Malcolm protáhne obličej, jen tak zlehounka. Sienna ho poplácá po zádech.

„Kdo dál?“ rozhlíží se Millie.

Kenzo se vyprostí z pohovky, postaví se a protáhne si krk.

„Zkusíme to,“ prohlásí a ukáže na toho sportovce. „Jackson, že?“

Týpek z posilovny krátce kývne. „Jo,“ potvrdí a založí si ruce na hrudi. „Uprostřed je X.“

Vzduch v místnosti prořízne náhlé krátké zasmání a Sienně vyletí ruka ke rtům. Priscilla, která rovněž potlačuje pobavení, se usměje.

„Pardon,“ omluví se půlka dvojice Penn Stonely a odkašle si, jako by ji jenom zaškrábalo v krku.

„Jaxon s X uprostřed,“ opakuje Kenzo, „jasně píše sci-fi.“

Jaxon tuhle teorii nechá chviličku nepotvrzenou a pak se ušklíbne. „Co mě prozradilo?“ chce vědět. Kdyby měla Priscilla náladu se zapojit, mohla by poznamenat, že Jaxon vypadá

jako člověk, který investuje do kryptoměn a čte články o biohackingu a trousí poznámky jako: „Science fiction jenom předbíhá vědecká fakta."

Jenže tu náladu nemá. A ani Kenzo do toho asi nebude moc žhavý, protože jenom pokrčí rameny a prohodí: „Jen takové tušení."

Jaxon, který to zjevně pochopil jako kompliment, přikývne a pak přejede modrýma očima k ní.

„A co tady Priscilla?"

Priscilla odolá nutkání posadit se v křesle s vysokým opěradlem úplně jinak.

Odjakživa sebou v jednom kuse šije, z čehož byli její rodiče dost nešťastní. Oni dokázali celé hodiny klidně sedět a číst si knihy nebo opravovat písemné práce, zato ji ovládá taková ta energie, která kypí jako pára. Bez ustání poklepává perem do notesu. Podupává pod stolem, takže jí nadskakuje koleno. Teď už se jí prsty plíží ke květinové broži, kterou má nad srdcem, dokud je silou vůle nestáhne zpět do klína. Ostatní spisovatelé si ji prohlížejí a ona se pokouší vyzařovat klid, který necítí. Jejich pohledy se společně zadrhávají o její růžové obrysy, kloužou po její hnědé pleti.

Kenzo se jí podívá do očí, téměř něžně se usměje a vysloví: „Romantická literatura."

Není to otázka, ale aspoň v tom nezaznělo ani pohrdání.

„Je to tak vidět?" zeptá se Priscilla se snahou udržet lehký tón, ačkoli vnímá, jak Malcolmovo obočí vyjíždí vzhůru, Jaxon naklání hlavu a ona sama prakticky slyší, jak si všichni shromáždění spisovatelé v duchu říkají: Co *ta* tady dělá?

Kenzo bezstarostně mluví dál jako znepokojivě klidný Poirot.

„Millie píše young adult. Jak nám už nechtěně prozradila." Millie zrudne a zaboří obličej do dlaní. „A Cate…"

Rozhlédne se a až v tu chvíli mu dojde, že nejmladší spisovatelka tu mezi nimi nesedí. Je to strašné, ale Priscilla na ni taky málem zapomněla.

„No, Cate tu není, ale píše detektivky, jako Fletch," dopoví Kenzo a pak si položí ruku na hruď. „A já jsem Kenzo." Maličko se ukloní, jako kouzelník na scéně. „Horory. Pokud to snad není jasné."

„Tys podváděl!" vykřikne Millie, ačkoli zároveň tleská. „Vygooglil sis nás."

Kenzo s omluvným úsměvem vytáhne ze zadní kapsy mobil. „Není tu signál," namítne. „A wi-fi ještě nemám."

„Není možný, abys to prostě jenom uhodl," prohlásí Jaxon.

Kenzo pokrčí rameny. „Umím se dívat. Horory stejně jako thrillery závisí na detailech. Mezi postavy se zamíchá vrah, zbraň je nastražená a pak se na ni zapomene. Hrozba skrytá všem na očích."

Jaxon si odfrkne. „Možná proto vždycky padoucha odhalím už v první kapitole."

Kenzo nakloní hlavu. „Možná bys měl číst lepší knihy."

„Ale ne." Jaxon se protáhne, ruce si proplete za hlavou tak, aby se mu přitom napjalo tričko, které je mu už tak dost malé. „Ty maskovaný vrahouny a náhlý lekačky si klidně nech. Jestli chceš něco fakt náročnýho, tak si zkus naplánovat válku mezi vesmírnejma civilizacema."

Priscilla to jejich vzájemné špičkování sleduje jako tenisový zápas, při němž odpalovaný konverzační míček létá od jednoho hráče k druhému.

„Víš přece, že drtivá většina sci-fi je ve skutečnosti sci-*fantasy*," pronese Kenzo a Jaxon sebou škubne, jako by dostal facku.

Millie svraští obočí. „Tak hele! Co máš proti fantasy?" otáže se.

„Nic," pokrčí Kenzo jedním ramenem. „Nikdy jsem to nepřátelství mezi žánry nechápal. Různé žánry mají společného víc, než si lidé uvědomují. Fantasy. Horory. Thrillery. Detektivky. Všechno to jsou jenom odlišné verze té samé hry, různá prostředí, v nichž se pohybují postavy a odehrávají se konflikty, konstrukce, o které se opírá strach a potřeba a napětí."

Millie potěšeně přikyvuje. „Přesně," souhlasí. „Žánr young adult na napětí stojí."

Jaxon zvedne oči v sloup. „Nevím, jestli se počítá i napětí, jestli si to spolu hrdinové rozdaj, nebo ne."

Millie nakrčí nos. „No dovol. Spíš tam jde úplně o všechno."

„No ne, fakt, jo?" laškuje Jaxon a napodobuje přitom její hlas způsobem, který Priscillu popuzuje, ale Millie jen vyplázne jazyk. Ti dva dorazili společně, nedlouho po ní, do domu ostře vpadly jejich hlasy, její vysoko položené vřískání a jeho smích pěkně od plic, dokonce se už vedli pod paží, ačkoli se seznámili teprve na lodi. Ach, být tak znovu mladá a nenáročná.

„Jo, fakt," předstírá Millie, že je uražená. „A v té naléhavosti se odráží, jak šestnáctiletým všechno připadá jako otázka života a smrti. A jestli se přitom objeví i nějaká ta romantika, tak co má být? Romantika je samé napětí! Že jo, Priscillo?"

Priscilla zamrká a na jednu strašlivou vteřinu má v hlavě úplně prázdno. V prstech jí cuká, jak hrozně touží zachytit se aspoň té květinové brože. Potom ten okamžik ale pomine a ona nakloní hlavu.

„Přesně tak," odvětí. „Kenzo má pravdu. Metaforicky řečeno, každý žánr používá stejnou sadu karet, i když s těmi kartami hraje jinou hru."

„Ha!" vyštěkne Malcolm. „To se mi líbí."

„Pozor," podotkne Sienna. „Mohl by to ukrást."

„Umění je krádež," ozve se Jaxon a zjevně čeká pochvalné výkřiky, ale dostane se mu pouze pohledů. Do krátkého, nicméně napjatého ticha dodá: „Chápete, v tom nejpravdivějším smyslu slova. Vždycky kráčíme ve stopách někoho před náma."

Priscilla si odkašle a oči jí sklouznou k nízké kupce papírů ležící na konferenčním stolku. Ona i ostatní už své formuláře vyplnili, ten poslední prázdný teď podá Sienně a Malcolmovi.

„Tohle musíte podepsat."

Sienna formulář převezme a zamračí se, když uvidí slova vytištěná v záhlaví.

DOHODA O MLČENLIVOSTI

„O mlčenlivosti? Vážně?“ Sienna se rozhlédne po pokoji. „Není to trochu přehnané?“

„Tady je trochu přehnané všechno,“ prohodí Kenzo bezvýrazně.

Malcolm vezme manželce papír z ruky a zběžně se na něj podívá. „Arty je odjakživa známý tím, že si hodně potrpí na soukromí,“ řekne.

„*Arty?*“ podiví se Jaxon, ale Malcolm se nenechá vyrušit.

„Navíc tyhle jeho salony jsou posvátné. Dají se tu probírat nápady, minulé, současné i budoucí. Nikdo nechce, aby se taková tajemství dostala ven.“

„Souhlasím,“ přidá se Sienna a zapátrá po něčem, čím by se mohla podepsat. Priscilla si konečně dopřeje popadnout zlatou květinu, kterou má připnutou na šatech, a ukáže tak, co je to ve skutečnosti: ozdobné víčko pera.

Dárek od mámy a zároveň odkaz na fakt, že kdykoli má Priscilla mít oficiálně volno, když je například na rande nebo doma na Vánoce, určitá část její bytosti stejně nepřestává pracovat.

Sienna pero otevře a znovu se zamračí. Nepochybně očekávala, že bude psát černě, ale kapička inkoustu na špičce pera září karmínem.

„Nepíšou červeně jenom sérioví vrazi?“ prohodí Jaxon s nervózním uchechtnutím. Tuhle poznámku už pronesl k ní, když mu pero půjčila, aby podepsal vlastní formulář.

Priscilla pokrčí rameny. Ví, že je tahle pověra mezi spisovateli rozšířená – podle jednoho jejího kamaráda je červený inkoust jako kosa, která mu osekává jeho dílo, takže on přijímá pouze redakční zásahy provedené v přátelských zelených či modrých

odstínech –, ona osobně však tu nechuť nikdy nechápala. Důležitější je snad to, co se napíše, než barva, kterou je to napsáno.

Sienna a Malcolm se podepíšou, přičemž ani jeden nepoužije vlastní jméno. Místo toho Malcolm vykrouží dvě okázalá velká písmena – *P* a *S* –, Sienna k nim dopíše *enn* a *tonely* a dohromady vznikne jméno, v němž do sebe jejich písma zapadnou stejně přirozeně jako dvě ruce.

Priscilla neví, jestli je takový podpis právně závazný, rozhodně však působí roztomile. Zrovna si připevňuje filigránsky zpracované pero zpět na šaty, když se ve dveřích objeví Cate s tácem, na němž přináší čajovou konvici a sedm různých šálků.

„Našla jsem čaj!“

Když se s ní Priscilla seznámila, ze všeho nejdřív ji napadlo, že Cate nevypadá dost stará ani na řidičák, natož na autorku detektivek. Tedy aspoň detektivek dost dobrých na to, aby je někdo vydal.

Cate je malá a hubená, tmavé vlasy má rovně zastřižené těsně nad rameny. Na sobě má plandavý zelený kardigan s rukávy tak dlouhými, že jí v nich každou chvilku zmizí ruce i část podnosu. Míří přímo ke stolku a šálky i podšálky s každým jejím krokem zarachotí.

Kenzo i Malcolm jí užuž vyrazí na pomoc, ale Cate zavrtí hlavou.

„To zvládnu. Pracovala jsem v kavárně. A nerozbila jsem jediný hrníček.“ Položí tác na stůl a pečlivě se přitom vyhne hromádce formulářů. „Jen mě napadlo – nevím, jak dlouho tu budeme čekat… snad to panu Fletchovi nebude vadit. Taky jsem vyhrabala nějaké sušenky.“

Odstoupí od podnosu s čajem a ukořistěnými sušenkami a rozhlédne se, jako by se rozhodovala, kam se usadit. Nakonec zvolí úplný krajíček Kenzovy pohovky.

Priscilla si všímá, že ani jeden z mužů se nemá k tomu, aby si sám nalil čaj. Přemýšlí, jak dlouho hodlají vyčkávat, až to uděl-

lá některá z přítomných žen – ona to tedy nebude a doufá, že stejný postoj zaujmou i ostatní –, jenže pak roli hostitelky převezme Sienna a začne se všech vyptávat, jakému servírování dávají přednost.

Cate svůj šálek přijímá s kapkou mléka a zajíkavým poděkováním.

Millie začne se třemi kostkami cukru a pak si pokradmu přidá ještě čtvrtou.

Malcolma se Sienna na nic ptát nemusí, jen mu šálek podá.

Priscilla pije čaj černý, bez ničeho – vlastně má radši kávu, ale po letu je tak unavená, že se spokojí s kofeinem v jakékoli podobě.

Kenzo i Jaxon k jejímu překvapení čaj odmítnou, i když je k tomu vedou odlišné důvody.

„Já zůstanu u espressa," řekne Kenzo, zatímco Jaxon prohlásí, že „tělo je chrám a podle toho je třeba se k němu chovat".

„Většina chrámů přijímá příspěvky," poznamená Kenzo.

Priscilla se do svého šálku usměje.

Malcolm se mezitím přesunul blíž ke Cate. „Poznávám správně krajanku z Británie?"

Cate škubne hlavou a zasune si pramen vlasů za ucho. „Z Yorkshiru. A vy?"

„Já jsem samozřejmě z krásného Skotska!" pronese Malcolm se znatelným přízvukem a předstírá, že je dotčen, tak věrohodně, až se Cate začervená a zjevně zastydí.

Sienna zasáhne: „Už přes deset let žije v New Yorku. Odkud pochází, to už se na něm vůbec nepozná."

Malcolm po ní střelí pohledem, ale Sienny se to zřejmě nedotkne.

„Ty musíš být Cate," přizpůsobí se předchozímu všeobecnému tykání. „Já jsem Sienna. Ten skotský odpadlík je Malcolm."

„Jen počkej," zabručí její manžel. „Pár dní ve Skelbrae, než si plíce naplním skotským vzduchem, a s Fletchem po boku už mi to zase bude mluvit pořádně po skotsku."

Nikdo se nezmíní, že Arthur Fletch je ve skutečnosti Američan. Narodil se na Středozápadě – Priscilla má dojem, že v Nebrasce – a patří k těm mužům, kteří pořád upozorňují na svého dědečka z matčiny strany, pocházejícího z nějakého zajímavějšího kraje, k mužům, kteří sní o životě kdesi ve starším a divočejším prostředí a taky mají dost peněz, aby si ten sen uskutečnili.

Priscilla zaslechne lehké řinčení porcelánu a zachmuřeně si uvědomí, že vychází od šálku a podšálku v Catiných rukou. Ta dívka se vážně *třese*.

„Pardon," zašeptá. „Asi jsem trochu nervózní."

Sienna jí věnuje konejšivý úsměv. „Kenzo povídal, že píšeš detektivky?"

Cate zatáhne ruce do rukávů. „Vlastně ne. Teda. Jo, tak trochu, ale…" Její hlas se vytratí a Jaxon hlučně a netrpělivě vydechne.

„Takže už jsme tu všichni?"

„Řekl bych, že všichni až na Artyho," odpoví Malcolm. „Vzhledem k tomu, že Sisi a já jsme dorazili se zpožděním." Rozhlédne se po místnosti. „Jako hostitel to pojímá docela na volno, co? Ukázal se už vůbec?"

Všichni zavrtí hlavou.

„Podle mě je to celkem nezdvořilý," podotkne Jaxon, „že nás tady ani nepřivítá."

„Možná zrovna píše," nadhodí Millie. „Takhle to bylo v jednom z těch článků, ne?"

„No jasně," přisvědčí Cate a trochu se rozveselí. „Loni v *New Yorkeru*. Právě jsem si to znova četla." Při těch slovech zrudne.

„Je evidentní, že to máš mezi oblíbenýma odkazama," řekne Jaxon.

Catin ruměnec nabere sytější odstín. „Tak, je to svým způsobem inspirativní, ne? Když někdo začne od nuly. A vybuduje tohle všechno. Je fajn vidět, že to jde."